

Kvintarų maratonas: #3

Jack L. Chalker

**DEVYNIASDEŠIMT
TRILIJONŲ FAUSTŲ**

Knygute.lt

Jack L. Chalker

**DEVYNIASDEŠIMT
TRILIJONŲ FAUSTŲ**

Trečioji
"*Kvintarų maratono*"
trilogijos knyga

Jack L. Chalker

NINETY TRILLION FAUSTS

Daugelį šimtmečių legendos apie baisiuosius demonus šiurpino tris labiausiai išsivysčiusias galaktikos civilizacijas. Galų gale drąsiausi tyrinėtojai stoja į kovą su šiais demonais. Ir pasirodo, kad Žemės Šventųjų Raštų legendose užkoduota daugybė senųjų galaktikos rasių paslapčių...

Iš anglų kalbos vertė
GEDIMINAS URBONAITIS

Copyright © by Jack L. Chalker, 1989
New York, Ace, 1998

Cover art Copyright © by David Mattingly, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 1999

© leidykla Knygute.lt, 2017

Iki šių dienų tinkamai neįvertintam Markui Kliftonui, kurio viena knyga mane įtikino, kad viskas įmanoma.

Ir, žinoma, pagarba didžiajam Erikui Frenkui Raselui - kaip visuomet.

Jack L. Chalker

VERTĖJO PASTABA

Įvairūs "Kvintarų maratono" trilogijos personažai bendrauja ne tik žodžiu, bet ir telepatinėmis mintimis, perduodamomis iš smegenų į smegenis. Siekdamas supaprastinti šios įvairovės perteikimą, autorius pasinaudojo skirtingais šriftais ir netradiciniai skyrybos ženklais.

Lietuviškame vertime telepatinė kalba spausdinama tamsesniu šriftu ir išskiriama kabutėmis, pavyzdžiui:

"Žiūrėk iš kairės!",

skirtingai nuo įprastos tiesioginės kalbos:

- Atsargiai, iš kairės!,

o vidinis monologas - kursyvu be papildomų skyrybos ženklų, kaip šiame pavyzdyje:

Reikia pasisaugoti.

G.U.

...Dar Džordžas Smitas, susidūręs su šia problema, nutarė, jog lengviausia bus ją išspręsti, pasinaudojus šriftais ir skyryba taip, kad skaitytojas išsyk suprastų, kur kalbama garsiai, o kur - mintimis. Dažnai stebiuosi, kodėl niekas iki šiol neperėmė šios praktikos. "Kvintarų maratoniui" ji tikrai tinka. ...Galbūt iš pradžių tai pasirodys kiek neįprasta, tačiau, persipynus įvairiems dialogams, manau, įsitikinsite, jog suprasti labai paprasta.

Jack L. Chalker

SPIRALE Į KAIRĘ

Visi jie pateko į keistąją alternatyviąją visatą vilkėdami apsauginius skafandrus, ginkluoti, apsirūpinę maistu bei ryšio priemonėmis. Visi negailestingai kovėsi tarpusavyje ir ne kartą susidūrė su demonais, įkalintais gintaro luituose. Vieni demonai mainais į išlaisvinimą siūlė jiems beveik viską, ko galėtų trokšti širdis, kiti gi tik juokėsi į akis. Dabar, ilgai kelionei artėjant prie pabaigos, visi jie paliko nuogi ir iš esmės beginkliai, nors vis dar įsikibę vieni kitiems į gerkles.

Be to, dabar jų liko gerokai mažiau negu kelionės pradžioje. Biržos būryje žygį tęsė tik Džimis Makrėjus, neūžauga šviesiaplaukis airis, primenantis savo niekada nelankytą protėvių šalį senojoje Žemėje vos žymiu akcentu, bei Modra Straik, įspūdingos išvaizdos rusvaplaukė, jau seniai nebeišsikapstanti iš emocinio streso būsenos. Tiesa, drauge su jais vis darėjo Molė Makrėj, tačiau Molė buvo sintetė - laboratorijoje užauginta būtybė, skirta keliauti su siurrealistinių vaidinimų trupėmis ir linksminti po galaktiką pasklidusiems žemiečiams. Viršutinė jos kūno dalis apvaliomis formomis

žadino vienišų sekso ištroškusių kosmoso vilkų geismus, o apatinė - žemiau juosmens, - apaugusi žydrų kailiuku, panėšėjo į ožio pasturgalį su laibomis kojomis bei plačiomis, beveik kaip karvės, skeltomis kanopomis. Deja, Molės intelekto koeficientas buvo genetiškai apribotas, tad ji mąstė ir elgėsi lyg mažas nekaltas vaikutis.

Mikoliai, kurių valdančioji superkultūra vienintelė iš trijų didžiųjų imperijų tiek savo mitologijoje, tiek religijoje skyrė demonams garbingą vietą, taip pat liko tik trise: tamsaus gymio savotiškai, brutaliai gražus, bet labai arogantiškas hipnotas Jozefas; kadaise nepaprasto grožio Kalija, kurios dešinę veido pusę dabar išvagojo randai bei nudegimai, tokiu būdu paversdami vieną profilį nuostabiai gražiu, o kitą - bjauriai atstumiančiu; ir julkė Tobruša, bendrais bruožais primenanti žmogaus didumo sraigę, tik ne kauline, o tvirtos odos kriaukle, iš kurios panorėjusi galėjo išleisti tūkstančius plonyčių kaip viela puikiai valdomų čiuptuvėlių, gebančių išskirti įvairius cheminius junginius bei nuodus.

Geriausiai kol kas sekėsi Mizlaplano komandai - visų pirma todėl, kad didžiąją dalį kelionės jieėjo paskutiniai. Šią grupę vedė panašus

į paukštį starginas, hipnotas Morokas Šventasis Ladas, Inkvizicijos grandies vadas ir Šventasis Tėvas. Jo pagalbininkė, dešinioji ranka, buvo tamsiaodė, puikiai sudėta žemietė Kriša Šventoji Mendora, kadaise prieš savo valią išventinta, o dabar įtikėjusi, jog sugebėjimas atsispirti demonų pagundoms šio žygio metu išvalė jos sielą nuo visų nuodėmių. Drauge su jais dar keliavo į kuprotą nykštukę panaši gnolė Manja Šventoji Sin, fanatikė, neabejojanti, jog demonų visata tik patvirtino jos religinius įsitikinimus. Jai būdingas rasinis sugebėjimas taip aptemdyti aplinkinių protus, kad kurį laiką likdavo jiems nematoma, jau ne kartą padėjo mizlaplaniečių būriui. Kartu keliavo ir vienintelis dvasininkų luomui nepriklausantis komandos narys, žemietis krovininio erdvėlaivio kapitonas Gan Ro Činas, pasižymintis "nulio" talentu. Telepatai, hipnotai, empatai ir panašūs paranormalių galių turintys talentai negalėjo prasibrauti į "nulį" smegenis bei jų įtakoti. Kapitonas Činas nebuvo labai religingas; jo lojalumą Imperijai bei Mizlaplano kultūrai lėmė pragmatiškas įsitikinimas, kad jokia kita egzistuojanti valstybinė sankloda nesuteikia savo piliečiams didesnės gerovės.

Demonų ola, kurioje augo milžiniški kristalai,

naudojami kaip transporto priemonės, daug kartų sustiprino visų talentų, išskyrus tik Činą ir Molę, galias: dabar visi jie tapo ir telepatais, ir empatais, o gal net hipnotais, nors įprastame pasaulyje galiojo taisyklė, suteikianti vienam asmeniui geriausiu atveju vieną šių savybių. Vis dėlto tinkamai valdyti naujųjų sugebėjimų jie taip ir neišmoko - kiekvienas liko tikru meistru tik to talento, su kuriuo gimė ir užaugo.

Didžiųjų kristalų oloje visi - vėlgi išskyrus Činą ir Molę - pergyveno nesuvokiamą, nekūnišką kelionę poerdviu, kurioje išvydo blogio sergimą taką bei nuostabų spiralinį miestą jo pabaigoje. Ir štai pagaliau jie priartėjo prie šio miesto realesniu, labiau apčiuopiamu keliu. Beliko įveikti milžiniškų gyvatvorių labirintą su jame besislepiančiomis ir tykančiomis nutverti neatsargiuosius blogio stabų statulomis. Na, ir, žinoma, išvengti susidūrimo su kuria nors iš priešų komandų.

“Stabų burumburum daugiau, kuo giliau einame.”

“Dėl Dievo! Mano kojos mane pribaiigs!”
“...labirintas burumburum sudarytas burumburum kvailo matematinio galvosūkioburum...”

“Taip, burum dar stiprėja.”

- Džimi, kaip tu gali tai iškęsti? - paklausė Modra, kai jie prisėdo ant gyvatvorėmis ap-
tverto tako pailsėti. - Mane tie devyni svetimi
protai tiesiog žudo. Kartais net atrodo, kad
atsiduriu visai kitoje vietoje ir kalbuosi su ne-
pažįstamais žmonėmis, arba apninka tokios
keistos mintys, jog nebesupaisau, ar jos mano,
ar kažkieno kito. Neįsivaizduoju, kaip tu sugebi
užsiblokuoti, būdamas minioje.

- Turiu pripažinti, jog čia atsiriboti daug sun-
kiaiau, negu būdavo minioje, - tarė jis. - Ten
bent padėdavo tai, kad telepatija iš esmės lei-
džia priimti tik pačias ryškiausias, tiesiogines
mintis - žodžius ir paveikslus, - be to, neper-
teikia nei jas lydinčių emocijų, nei intonacijų.
Visus pašalinius triukšmus galima atskirti nuo
bangos, kurios klausaisi - tai ir yra pirmasis
žingsnis į užsiblokavimą. Tačiau dabar, kai
kartu jaučiame ir mintį lydinčias emocijas, vis-
kas tarsi sustiprinama. Vienintelė aplinkybė,
dar apsauganti mus nuo galutinio pamišimo,
yra tai, jog visi mąstome skirtingomis kalbo-
mis. Sugavę atitinkamą holografinį vaizdelį,
tuoj pasijuntame taip, tarsi patys apie jį galvo-
tumėm, bet visa kita lieka nesuvokta. Paimki-
me kad ir tą moterį žemietę, kuriai skauda ko-

jas. Kadangi jas skauda ir tau, ir man, mes primame jos mintį kaip vienareikšmišką hologramą, suprantamą sąvoką. Lygiai taip pat mus veikia ir kiti bendri dalykai: labirintas, stabai, apeliacijos į dievybes ir panašiai. Tačiau abstrakčios mintys nepraeina. Kaip tik dėl to bet kokią stargino, julkės arba gnoles abstrakciją suvokti daug sunkiau negu žemiečio. Antra vertus, visi jie daug geriau pažįsta žemiečius, negu mes juos, tad ir sužino iš mūsų daugiau.

“Tai ir užbaik burum paskaitą!”

“Kodėlgi, man burunburum įdomi burum.”

Džimis atsiduso.

- Amžina, nesibaigianti kritika. Lyg būčiau vėl patekęs į telepatų tobulinimosi kursus.

Modra stebėdamasi papurtė galvą.

- Nuolat sulaukdama tokių atsiliepimų, tikrai išprotėčiau. Jeigu ne tie stabai, atitraukiantys dėmesį, tikriausiai jau dabar vapaliočiau ne-sąmones. Neseniai vos truputį atsipalaidavau, o tuo pat metu dar kažkas nebuvo pakankamai susikaupęs - Dievas mato, visi esam išsekę! Staiga pasijutau atsidūrusi vyro kūne! Nebe-suvokiau, nei kur, nei kas esu. Laimė, tai truko vos akimirką, bet ir tiek užteko!

Džimis linktelėjo.

- Taip, pastebėjau tai judviejų mintyse. Turbūt ne veltui žmonėms būna skirta daugiausiai po vieną talentą. Nors gal kai kurie įgyja ir daugiau - juk niekas taip ir nesužino, kuris dėl ko išprotėjo? Beje, o kaip jaučiasi du empatai, kai mylisi? Ar tada neiškyla problema suvokti, kas esi?

Modra nusijuokė.

- Apsaugok Dieve nuo sekso su empatu. *Nieko* nenuslėpsi! O argi telepatai neturi tos pačios bėdos?

- Empatų seksas - geriausias seksas, - tvirtai pareiškė Molė.

- Kažin ar tai nebūtų dar blogiau, - pripažino jis. - Nežinau, niekad pats nebandžiau. Kai suartėja du telepatai, jie pašalina visas savo apsaugas - tampa prieinamos ne tik paviršutiniškos, bet ir pačios giliausios mintys. Iškyla vadinamojo susiliejimo pavojus, kai du protai taip susipina, jog tampa vienu. Būtent tokį susiliejimą tu ir pajutai dėl nuovargio. Tai nieko rimto - kol augau ir mokiausi save valdyti, ne vieną kartą pergyvenau kažką panašaus.

- Nežinau, mane tikrai išgąsdino, - nesutiko ji. - Bet kas atsitinka, kai du žmonės taip suar-

tēja, kad nebepajēgia atsiskirti?

- Na, protas tiesiog nepritaikytas būti vienu metu dviejose vietose. Tokiu atveju abu tenka gydyti. Paprastai juos apgyvendina kuo toliau vieną nuo kito - net skirtingose planetose. Tačiau ir šitaip išsiskyrus kiekvienam lieka prieštaringi prisiminimai, pažiūros, pomėgiai ir visa kita. Žodžiu, jie tampa dvilypėmis asmenybėmis - vieną dieną elgiasi lyg niekur nieko, o kitą virsta visai kitu žmogumi.

Suprasdama, jog ir pati gali bet kada sulaukti panašaus likimo, Modra atidžiai klausėsi.

- O tau teko sutikti tokių žmonių?

- Dusyk. Tiesa, abu buvo susipynę su tos pačios lyties partneriais. Vis dėlto ir tie du paliko tikrai neišdildomą įspūdį. Jeigu taip sudėjus vyrą ir moterį, rezultatas tikriausiai pranoktų visus lūkesčius. Aš net kartais pagalvoju, ar tai, ką senovinės legendos vadina demonų apsidimu, nėra toks asmenybių susiliejimas. Įsivaizduok, kas nutiktų, jeigu susilietum su šiais kvintaromis? O juk man tikrai nedaug trūko, kai pirmą kartą susidūriau su jų pora. Jeigu ne Grysta...

Jis nutilo, ir Modra vėl pajuto tą keistą netekties jausmą. Džimis nekentė mažojo parazito,

kuris tiek metų jį valdė ir neleido pačiam tvar-
kytis gyvenimo, bet tuo pat metu nesuvokia-
mai mylėjo savo dabar jau prarastą draugužę.

- O kaip tu pats elgtumeisi, jeigu dabar pa-
tektum į tokią padėtį? - sunerimusi paklausė
Modra. - Ir ką daryti man?

- Jeigu taip atsitiktų, atverk man savo mintis.
Tiesiog atsipalaiduok ir susikaupk į mane. Ži-
noma, jokių garantijų nėra, nes susilieji-
mo pavojus dabar ypač išaugo, tačiau jeigu mums
pavyktų sujungti ne atmintį ir asmenybes, o
tikrai ryžtą užsiblokuoti, manau, įstengtumėm
atlaikyti tų bjaurybių spaudimą. Pavieniui de-
monai net neatrodo daug stipresni už eilinį
stiprų telepatą. Tiesa, jų porai pats vienas ne-
galėčiau atsispirti, užtat dviese su Grysta su-
gebėjom.

- Mane jie užpuolė empatiškai, - priminė
Modra, - bet kai į pagalbą atėjo Molė, mes iš-
sivadavom.

Džimis labai rimtai pažvelgė į ją.

- Jeigu taip atsitiktų, mums būtinas visiškas
abipusis pasitikėjimas. Aš tikėjau Grysta, nes
mudviejų likimai buvo neatskiriami. Tu patikė-
jai Mole, kadangi ji tokia paprasta, nekalta ir
visiškai nekelia pavojaus....